

ČESKÁ REPUBLIKA
ROZSUDEK
JMÉNEM REPUBLIKY

Krajský soud v Brně rozhodl samosoudcem JUDr. Lukášem Hlouchem, Ph.D. v právní věci

žalobce: P. K.
bytem X
proti

žalovanému: Krajský úřad kraje Vysočina
sídlem Žižkova 1882/57, 586 01 Jihlava

o žalobě proti rozhodnutí žalovaného ze dne 28. 2. 2022, sp. zn. OOSČ 73/2022 OOSC/17,
č. j. KUJI 19082/2022,

takto:

- I. Žaloba **se zamítá**.
- II. Žalobce **nemá právo** na náhradu nákladů řízení.
- III. Žalovanému **se nepřiznává** náhrada nákladů řízení.

Odůvodnění:

I. Vymezení věci

1. Žalobou podanou ke Krajskému soudu v Brně (dále též „krajský soud“) se žalobce domáhal zrušení rozhodnutí žalovaného ze dne 28. 2. 2022, sp. zn. OOSČ 73/2022 OOSC/17, č. j. KUJI 19082/2022 (dále jen „napadené rozhodnutí“). Tím žalovaný zamítl jeho odvolání proti rozhodnutí Městského úřadu Velké Meziříčí, odboru dopravy a silničního hospodářství (dále jen „správní orgán I. stupně“ nebo „prvostupňový orgán“),

ze dne 15. 12. 2021, č. j. DOP/69117/2021-vasu/14502/2021 (dále jen „rozhodnutí o přestupcích“ nebo „rozhodnutí správního orgánu I. stupně“ nebo „prvostupňové rozhodnutí“), a prvostupňové rozhodnutí potvrdil.

2. Rozhodnutím správního orgánu I. stupně byl žalobce uznán vinným ze spáchání přestupku dle § 125c odst. 1 písm. f) bod 1 zákona č. 361/2000 Sb., o provozu na pozemních komunikacích a o změnách některých zákonů, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „zákon o silničním provozu“), kterého se měl dopustit tím, že dne 14. 9. 2021 v 14:35 hod. řídil osobní automobil tov. zn. JEEP, reg. značky X a na dálnici D1 v prostoru 140 km ve směru jízdy na Brno při jízdě v pravém jízdním pruhu držel v pravé ruce telefonní přístroj. Tímto jednáním měl žalobce porušit § 7 odst. 1 písm. c) zákona o silničním provozu, podle kterého *řidič nesmí při jízdě vozidlem držet v ruce nebo jiným způsobem telefonní přístroj nebo jiné hovorové nebo záznamové zařízení*.
3. Současně byl žalobce prvostupňovým rozhodnutím uznán vinným ze spáchání přestupku dle § 125c odst. 1 písm. k) zákona o silničním provozu, kterého se měl dopustit tím, že dne 14. 9. 2021 v 14:35 hod. řídil předmětné vozidlo a na dálnici D1 na exitu 147 ve směru jízdy na Brno nepředložil na výzvu policisty osvědčení o registraci vozidla. Tím měl žalobce porušit § 6 odst. 8 zákona o silničním provozu.
4. Za shora popsané přestupky uložil správní orgán I. stupně žalobci dle § 35 písm. b) a § 46 odst. 1 zákona č. 250/2016 Sb., o odpovědnosti za přestupky a řízení o nich, ve znění pozdějších předpisů, ve spojení s § 125c odst. 5 písm. g) zákona o silničním provozu, správní trest pokuty ve výši 2 000 Kč. Současně byla žalobci rozhodnutím správního orgánu I. stupně uložena povinnost k náhradě nákladů správního řízení v paušální částce 1 000 Kč.

II. Napadené rozhodnutí

5. V odůvodnění napadeného rozhodnutí žalovaný nejprve připomněl odvolací námitky a zrekapituloval obsah správního spisu. Následně věc právně posoudil a vyjádřil se k jednotlivým námitkám žalobce.
6. Žalovaný dospěl k závěru, že podané odvolání není důvodné. Shledal, že správní orgán I. stupně v daném řízení provedl řádné a komplexní dokazování, na základě kterého jednoznačně, spolehlivě a průkazně zjistil skutkový stav věci, jakož i všechny okolnosti svědčící ve prospěch i neprospěch žalobce. S rozsahem provedeného dokazování se žalovaný zcela ztotožnil a neshledal žádné pochybnosti o skutkových ani právních závěrech. Spáchání přestupků bylo žalobci spolehlivě a bez pochybností prokázáno na základě listinných podkladů a svědeckých výpovědí zasahujících policistů.
7. Žalovaný konstatoval, že podle výpovědí obou policistů žalobce při jízdě držel v pravé ruce mobilní telefon. Průběh zjištění popsali shodně a v zásadních okolnostech se jejich výpovědi neliší ani v popisu následného jednání s žalobcem po zastavení vozidla. O pravdivosti tvrzení policistů nemá žalovaný pochybnosti. Tvrzení policistů, že viděli, jak žalobce při jízdě drží v ruce mobilní telefon, je samo o sobě věrohodným důkazem, aniž by bylo třeba předložit další důkaz. Oba svědci se shodli, že měli do vozidla dobrý výhled a zjištěným přestupkovým jednáním jsou si jistí. Navíc si vybavili i jeho detaily (zejména barvu mobilního telefonu, viditelný displej telefonického přístroje). Výpovědi obou policistů jsou konzistentní, nevykazují žádné logické rozpory způsobitelné vzbudit pochybnosti o jejich pravdivosti a jsou souladné i s ostatními podklady ze správního spisu.

(úředním záznamem, oznámením o přestupku). Pouhá skutečnost, že svědci líčí událost odlišně od žalobce, nezakládá závěr o nepravdivosti svědeckých tvrzení.

8. Pokud žalobce namítal, že policisté do jeho vozidla nemohli z důvodu rozdílu ve výšce vozidel vůbec vidět, nemá toto tvrzení žádnou oporu ve správním spisu. Policisté při ústním jednání jednoznačně vypověděli, že viděli žalobce držet v pravé ruce telefonní přístroj. Navíc po určitou dobu jeli na krátkou vzdálenost vedle vozidla, a tudíž si mohli své prvotní zjištění dostatečně ověřit. Oba policisté se shodli na tom, že žalobce držel telefonní přístroj v pravé ruce, což je pro vymezení způsobu držení přístroje i pro naplnění předmětné skutkové podstaty dostatečné.
9. Žalovaný se pak neztotožnil ani s argumentací žalobce, že pokud policisté odmítli po zastavení vozidla zjišťovat, kde měl mobilní telefon uložen, zatížili objasnění věci nezhojitelnou vadou. Uvedl, že policisté mohou v případě zjištění přestupků na místě činit pouze takové úkony, které jim zákon umožňuje. Navíc, i kdyby se pak mobilní telefon v tašce na zadním sedadle skutečně nacházel, neznamená to, že by žalobce nemohl mít ve vozidle nebo přímo u sebe i další mobilní telefon, a tedy že se vytýkaného přestupku nedopustil. Svědectví policistů, kteří při souběžné jízdě vozidel zcela zřetelně zaznamenali, že žalobce drží v ruce telefon, lze v projednávané věci považovat za dostatečný důkaz.
10. Konečně k žalobcem navrhovanému vyšetřovacímu pokusu žalovaný konstatoval, že správní orgány nemusí návrhům na provedení dokazování vyhovět, nepovažují-li provedení důkazů s ohledem na dostatečný důkazní materiál za nutné. Zdůraznil, že žalobce svůj požadavek na vyšetřovací pokus vznesl až v odvolacím řízení, kdy byl skutkový stav věci již dostatečně zjištěn a prokázán. Za takové situace by bylo provedení vyšetřovacího pokusu nadbytečné. Současně žalovaný poukázal i na nereálnost takového postupu, neboť nelze navodit shodné podmínky, za nichž byl předmětný přestupek spáchán. Proto návrhu žalobce nevyhověl.
11. Poněvadž dospěl žalovaný k závěru, že prvostupňový orgán nepochybil ve věcném posouzení věci ani v procesním postupu, řádně zjistil skutkový stav a nepřekročil meze správního uvážení, odvolání žalobce zamítl a prvostupňové rozhodnutí jako správné potvrdil.

III. Žaloba

12. Žalobce zastává názor, že je napadené rozhodnutí nezákonné. Namítal, že přestupek spočívající v držení mobilního telefonu za jízdy je možné dokazovat pouze svědeckou výpovědí policistů, která musí být dle judikatury Nejvyššího správního soudu přesvědčivá a bezrozporná a je třeba k ní přistupovat zvláště obezřetně. Žalobce má za to, že v posuzované věci svědecké výpovědi policistů přesvědčivé nebyly.
13. Žalobce od počátku popíral držení mobilního telefonu za jízdy, přičemž již na místě policistům sdělil, že mobilní telefon u sebe v dosažitelné vzdálenosti nemá, neboť ten je uložen v aktovce na zadních sedadlech zaházený dalšími věcmi. Je tudíž zcela vyloučeno, aby na něj ze své pozice za jízdy jakkoli dosáhl. Proto žalobce policisty požádal, aby s ním šli do zadní části vozidla, kde před jejich zraky telefon vytáhne, aby viděli, kde je uložen. Toto ovšem policisté odmítli. Pokud by však žalobce na místě prokázal, že byl mobilní telefon umístěn ve vozidle zcela mimo jeho dosah, bylo by takové zjištění způsobilé zásadně otrást tvrzeními policistů. Policisté nejen že návrh na zajištění

takového důkazu odmítli, ale zároveň ve svých výpovědích vypovídali odlišně. To zavdává pochybnostem o jejich věrohodnosti. Svědecké výpovědi se rozcházejí jak ve vztahu k okamžiku, kdy žalobce navrhl, aby se policisté přesvědčili o umístění telefonu mimo dosah řidiče, tak v otázce, proč tomuto návrhu nevyhověli. Rozpor v tom, co se po zastavení vozidla stalo, je pak zřetelný rovněž z výpovědí policistů ve vztahu k předložení osvědčení o registraci vozidla (ORV).

14. Dále žalobce namítal nezákonnost napadeného rozhodnutí z důvodu neprovedení navrženého důkazu. Tvrdil, že policisté nemohli mít při souběžné jízdě vzhled do kabiny jeho vozidla, neboť to bylo oproti vozidlu policistů podstatně vyšší. K prokázání této skutečnosti navrhl žalobce provést důkaz rekonstrukcí a vyšetřovacím pokusem. Ty však žalovaný neprovedl z důvodu nadbytečnosti a také proto nelze navodit situaci srovnatelnou s tou, jež panovala v době spáchání přestupku. Podle žalobce ovšem nic nebrání takovou situaci nasimulovat. Jelikož je navrhovaný důkaz způsobit změnit pohled na dosud zjištěný skutkový stav, nelze jej vnímat jako nadbytečný.
15. S ohledem na shora uvedené žalobce krajskému soudu navrhl, aby napadené rozhodnutí, jakož i rozhodnutí správního orgánu I. stupně, zrušil a věc vrátil žalovanému k dalšímu řízení.

IV. Vyjádření žalovaného

16. Žalovaný se k žalobě vyjádřil přípisem ze dne 23. 5. 2022, v němž sdělil, že žalobce v žalobě vznesl tytéž námitky, jež uvedl již v odvolání. Žalovaný je přesvědčen, že se těmito námitkami v napadeném rozhodnutí dostatečně zabýval a po řádném posouzení důkazního materiálu je oprávněně shledal nedůvodnými. Proto v plném rozsahu odkázal na odůvodnění napadeného rozhodnutí.
17. Žalovaný je přesvědčen, že je napadené rozhodnutí věcně správné a zákonné, a proto navrhl, aby krajský soud žalobu zamítl.

V. Skutečnosti zjištěné ze správního spisu

18. Ze správního spisu zdejší soud ověřil následující skutečnosti. Z oznámení o přestupku ze dne 28. 9. 2021 vyplývá, že dne 14. 9. 2021 v 14:35 hod. bylo hlídkou PČR ve složení prap. K. a stržm. P. zastaveno osobní motorové vozidlo tov. zn. JEEP, RZ: X, které řídil žalobce. Důvodem zastavení bylo, že si hlídka PČR všimla, že žalobce držel v pravé ruce mobilní hovorové zařízení světlé barvy. V daný okamžik se žalobce nacházel na km 140 dálnice D1 ve směru jízdy na Brno; jel v pravém jízdním pruhu za nákladní soupravou (udržoval stejnou rychlost jako souprava). Hlídka PČR se před vozidlo žalobce zařadila a srovnala s ním rychlost. Krátce nato započalo žalobcovo vozidlo předjížděcí manévr a pokračovalo dále v jízdě levým jízdním pruhem ve směru jízdy na Brno. Hlídka měla vozidlo neustále na dohled. Není pochyb, že by došlo k záměně vozidla či řidiče. Po zastavení vozidla žalobce s daným přestupkem nesouhlasil, protože bylo sepsáno oznámení o přestupku, ke kterému se žalobce vyjádřil a následně jej podepsal.
19. Součástí správního spisu je též úřední záznam ze dne 28. 9. 2021 popisující okolnosti zastavení vozidla žalobce. Z něj plyne, že důvodem pro zastavení vozidla žalobce bylo, že si hlídka PČR při předjíždění všimla, že žalobce při jízdě držel v pravé ruce mobilní hovorové zařízení světlé barvy. Proto hlídka srovnala s vozidlem žalobce rychlost a jela konstantní rychlostí souběžnou jízdou (v daný okamžik byl slabý provoz), aby se mohli oba členové hlídky přesvědčit, že žalobce drží v pravé ruce právě hovorové zařízení. Po

zastavení vozidla žalobce s vytýkaným jednáním nesouhlasil, přičemž hlídce sdělil, že se jeho mobilní telefon nachází v zadní části vozidla, a to na místě vpravo pod příručním zavazadlem. Zde se mělo nacházet taktéž osvědčení o registraci vozidla, které žalobce nemohl najít. V době, kdy žalobce obcházel své vozidlo zepředu a otočil se k hlídce zády, bylo vidět, že hovorové zařízení, jež držel během jízdy v pravé ruce, se nachází v jeho pravé zadní kapse kalhot. Následně žalobce hlídce sdělil, že jediný mobilní telefon, který u sebe má, se nachází pod příručním zavazadlem na místě vpravo vzadu. Během hledání bylo patrné, jak žalobce sahá po mobilním telefonu, který měl v zadní kapse kalhot. Poté žalobce poodstoupil od vozidla a hlídce sdělil, že ORV nemůže najít a dále ukázal mobilní telefon světlé barvy, který se měl nacházet pod příručním zavazadlem. Tento měl být jediný, který žalobce u sebe ve vozidle měl, a proto je dle jeho tvrzení vyloučeno, že by hovorové zařízení mohl držet během jízdy.

20. Správní spis dále obsahuje rovněž fotografie zachycující vozidlo žalobce a jeho bezprostřední okolí a komplexní výpis z evidenční karty řidiče ze dne 12. 10. 2021.
21. Oznámením o zahájení řízení ze dne 1. 11. 2021 zahájil prvostupňový orgán s žalobcem správní řízení o přestupcích dle § 125c odst. 1 písm. f) bod 1 a § 125c odst. 1 písm. k) zákona o silničním provozu a předvolal žalobce k ústnímu jednání, z něhož se žalobce omluvil. Z toho důvodu prvostupňový orgán nařídil ústní jednání v náhradním termínu, k němuž předvolal jak žalobce, tak svědky (zasahující policisty). Předvolání bylo žalobci doručeno do datové schránky dne 16. 11. 2021. Žalobce se k ústnímu jednání bez omluvy nedostavil. Při ústním jednání dne 14. 12. 2021 provedl prvostupňový orgán důkaz svědeckou výpovědí zasahujících policistů. Následně bylo vydáno rozhodnutí o přestupcích, proti kterému podal žalobce blanketní odvolání, jež na výzvu správního orgánu I. stupně doplnil o odvolací důvody. O odvolání žalovaný rozhodl napadeným rozhodnutím.

VI. Posouzení věci krajským soudem

22. Krajský soud předně posuzoval, zda byly splněny podmínky řízení, přičemž dospěl k závěru, že žaloba byla podána včas [§ 72 odst. 1 zákona č. 150/2002 Sb., soudní řád správní (dále jen „s. ř. s.“)], osobou oprávněnou (§ 65 odst. 1 s. ř. s.) a jedná se o žalobu přípustnou (§ 65, § 68, § 70 s. ř. s.).
23. V souladu s § 75 odst. 1, 2 s. ř. s. přezkoumal krajský soud napadené rozhodnutí v mezích žalobních bodů, včetně řízení předcházejícího jeho vydání, přičemž vycházel ze skutkového a právního stavu, který tu byl v době rozhodování správního orgánu. Při zjišťování skutkového stavu soud vycházel ze správního spisu předloženého žalovaným.
24. Soud ve věci rozhodl v souladu s 51 odst. 1 s. ř. s. bez nařízení ústního jednání, neboť účastníci řízení s tímto postupem souhlasili (nevyjádřili výslovný nesouhlas s tímto postupem) a krajský soud nepovažoval ústní projednání věci za nezbytné.
25. Žaloba **není důvodná**.
26. V řešené věci žalobce rozporoval spáchání přestupku dle § 125c odst. 1 písm. f) bod 1 zákona o silničním provozu, podle kterého: *„Fyzická osoba se dopustí přestupku tím, že v provozu na pozemních komunikacích při řízení vozidla v rozporu s § 7 odst. 1 písm. c) drží v ruce nebo jiným způsobem telefonní přístroj nebo jiné hovorové nebo záznamové zařízení.“*

27. Úvodem krajský soud předesílá, že dle ustálené judikatury správních soudů držení hovorového zařízení řidičem při jízdě ve vozidle patří mezi tzv. *obtížně zachytitelné přestupky*, tedy mezi taková jednání, která lze z velké vzdálenosti pozorovat jen stěží, a která se navíc odehrávají uvnitř jedoucího vozidla, ačkoliv jsou pozorovatelná pouhým okem. Proto je u těchto přestupků třeba klást vyšší nároky na přesvědčivost důkazů (srov. k tomu např. rozsudky Nejvyššího správního soudu ze dne 22. 7. 2011, č. j. 7 As 102/2010-86, či ze dne 6. 5. 2015, č. j. 6 As 239/2014-39; veškerá rozhodnutí jsou dostupná na www.nssoud.cz). Úkolem správních orgánů je především důkladně zhodnotit, zda měli policisté vůbec možnost spatřit spáchání takového přestupku (srov. např. rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 16. 5. 2018, č. j. 7 As 69/2018-37). S ohledem na zásadu *in dubio pro reo* může být přestupce shledán vinným ze spáchání přestupku spočívajícího v držení telefonického zařízení v ruce při řízení motorového vozidla jen tehdy, pokud provedené důkazy vytváří dostatečně jednoznačný, vzájemně provázaný a vnitřně nerozporný systém dílčích informací, které nemohou vést k jinému závěru, než že při řízení vozidla přestupce mobilní telefon skutečně držel v ruce. Nutným předpokladem pro dosažení tohoto důkazního standardu je, aby některý z policistů něco takového vůbec mohl objektivně vidět. To předpokládá, že policisté (nebo alespoň jeden z nich) byli ve svém vozidle v takovém postavení k vozidlu přestupce, že vzhledem k rozměrům obou vozidel, jejich vzájemné vzdálenosti a postavení jejich neprůhledných či špatně průhledných částí (např. sloupků mezi okny každého z vozidel), mohli jednání přestupce vidět, a to natolik detailně, že si byli jistí, že to, co drží v ruce, je skutečně mobilní telefon (srov. zde rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 17. 6. 2011, č. j. 7 As 83/2010-63). Při zkoumání výpovědi policistů a reálnosti tvrzených skutečností hrají důležitou roli například výhledové podmínky, vzdálenost policistů od vozidla přestupce a čas, po který mohli policisté přestupek pozorovat (srov. např. rozsudky Nejvyššího správního soudu ze dne 29. 9. 2015, č. j. 4 As 159/2015-23, či ze dne 29. 3. 2016, č. j. 1 As 27/2016-34).
28. Judikatura správních soudů dovodila, že policistu je třeba považovat za nestranného svědka, neboť na rozdíl od osoby obviněné z přestupku nemá na věci ani jejím výsledku jakýkoliv zájem (srov. např. rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 27. 9. 2007, č. j. 4 As 19/2007-114, či ze dne 16. 5. 2018, č. j. 7 As 69/2018-37). Věrohodnost svědecké výpovědi policistů pak mohou snižovat především důkazy svědčící o jejich zaujatosti vůči osobě obviněného nebo o narušení jejich nestrannosti způsobené např. způsobem jejich hodnocení a odměňování. Nedostatek nestrannosti policistů může nasvědčovat také zbytečná a neobvykle důkladná prohlídka vozidla, která následovala poté, co obviněný řidič odmítl podepsat souhlas s blokovou pokutou za přestupek (srov. již citovaný rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 17. 6. 2011, č. j. 7 As 83/2010-63).
29. Ve vztahu k důkazní síle výpovědí policistů v případě přestupku držení mobilního telefonu za jízdy se Nejvyšší správní soud podrobně vyjádřil v již citovaném rozsudku ze dne 22. 7. 2011, č. j. 7 As 102/2010-86, v němž tento soud mj. judikoval, že: *„Výpověď policisty by například měla vysokou míru věrohodnosti tehdy, popsal-li by mobilní telefon natolik přesně a konkrétně (typem, barvou, designem apod.), že by mohl být ztotožněn s mobilním telefonem prokazatelně užívaným řidičem v době, kdy řídil vozidlo, a přitom by bylo prokázáno, že policista se nemohl, a to ani nepřímou či následně (např. od svého kolegy nebo sám při kontrole řidiče po jeho zastavení aj.), jinak než právě tím, že řidiče viděl za jízdy telefon držet, dozvědět, jaký telefon řidič užíval.“* Tuto svou úvahu dále Nejvyšší správní soud rozvinul a zkorigoval v rozsudku ze dne 21. 1. 2016, č. j. 6 As 126/2015-42: *„[...]*

nelze dovozovat, jak činí stěžovatel, že by policisté museli vždy určit značku výrobce a typové označení telefonu. Tím spíše v současné době, kdy má naprostá většina používaných „smartphonů“ jednotný design. Podobně vyznívá i recentní rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 26. 7. 2022, č. j. 10 As 339/2020-44: „[rozsudek] nelze interpretovat tak, jak činí stěžovatel, totiž že při každém takovém přestupku je třeba dogmaticky trvat na jedinečném popisu telefonu. Tento závěr je nesprávný, neboť potřeba jednoznačně popsat mobilní zařízení se bude vždy odvíjet od věrohodnosti policistova tvrzení. Jestliže nevzniknou pochybnosti o tom, že policista mohl telefon v ruce řidiče vidět, není třeba trvat na přesném označení telefonu“.

30. Ve světle shora citovaných judikатурních závěrů přezkoumal krajský soud napadené rozhodnutí v rozsahu uplatněných námitek a dospěl k závěru, že v posuzované věci správní orgány zjistily skutkový stav s ohledem na okolnosti projednávané věci zcela dostatečně a v míře odpovídající zásadě materiální pravdy ve smyslu § 3 zákona č. 500/2004 Sb., správní řád, ve znění pozdějších předpisů. Právě tak soud neshledal na straně správních orgánů žádná pochybení ani z hlediska provedeního dokazování. Správní orgány při zjišťování skutkového stavu vycházely především z výpovědí zasahujících policistů, které soud posoudil jako věrohodné, racionální, dostatečně logické a vzájemně koherentní. Svědecké výpovědi do sebe jednoznačně „zapadají“ a korespondují i s ostatními podklady založenými ve správním spisu (zejména oznámením o přestupku, úředním záznamem či fotografiemi zachycujícími vozidlo žalobce). V posuzované věci vytváří výpovědi policistů ve spojení s ostatními písemnými důkazními prostředky celistvý a koherentní důkazní řetězec, a proto z nich lze zcela spolehlivě dovodit odpovědnost žalobce za přestupkové jednání. Krajský soud nesdílí přesvědčení žalobce, že by se výpovědi policistů rozcházely z hlediska okolností podstatných pro naplnění znaků skutkové podstaty přestupku podle § 125c odst. 1 písm. f) bod 1 zákona o silničním provozu. Naopak shledal, že oba policisté vypovídali v otázce podstatných aspektů skutkového děje totožně.
31. Z hlediska naplnění objektivní stránky skutkové podstaty vytýkaného přestupku je rozhodné, zda fyzická osoba drží v ruce nebo jiným způsobem mobilní zařízení, a to v okamžiku, kdy řídí vozidlo v provozu na pozemních komunikacích. V tomto ohledu vyznívají výpovědi policistů zcela jednoznačně. Z výpovědi prap. K. se podává, že vedle vozidla žalobce jeli v levém pruhu do té doby, dokud si nebyli jisti, že žalobce skutečně v ruce drží mobilní telefon. Dle výpovědi svědka K. žalobce mobilní telefon světlé barvy neměl přiložený u ucha, nýbrž jej držel v pravé ruce v pozici u volantu, a bylo zřejmé, že na něm něco píše nebo v něm listuje. Jakmile žalobce tuto činnost ukončil, zrychlil a jel dál. K dotazu správního orgánu I. stupně pak svědek K. upřesnil, že žalobce pozoroval ze vzdálenosti zhruba 4 m při souběžné jízdě rychlostí asi 80 km/h, přičemž viditelnost byla dobrá. Ve výhledu svědkovi nic nebránilo. Mobilní telefon pak svědek znovu spatřil po zastavení vozidla zastrčený v pravé zadní kapse kalhot žalobce poté, co z vozidla vystoupil.
32. Ze svědecké výpovědi stržm. P. pak vyplývá shodný průběh jízdního manévru policistů i povětrnostní podmínky. Barvu si svědek nevybavuje, ale zcela jistě viděl displej telefonu. Telefon žalobce držel u volantu v pravé ruce. Ve vozidle seděl na sedadle spolujezdce a v rozhodný okamžik mu ve výhledu nic nebránilo.
33. Po důkladném zhodnocení svědeckých výpovědí jako přímého důkazu přestupkového jednání žalobce zdejší soud shledal, že tyto jsou vzájemně souladné a neposkytují prostor

k pochybnostem. Oba policisté ve shodě vypověděli, že v okamžik spáchání přestupku panovalo na dálnici příznivé počasí a viditelnost totožně označili jako dobrou. Tuto skutečnost pak potvrzují i fotografie zachycující vozidlo žalobce. Za situace, kdy oba policisté potvrdili, že jim ve výhledu nic nebránilo, lze rozumně předpokládat, že byli schopni popisované jednání zpozorovat. Zcela věrohodně a logicky pak působí taktéž uváděné vzdálenosti, z nichž policisté žalobcovu vozidlo, resp. žalobce, sledovali (svědek P. sedící na sedadle spolujezdce uvádí kratší vzdálenost oproti svědkovi K., který seděl na pozici řidiče). Ke zcela totožnému závěru dospěl krajský soud i ohledně doby, po kterou policisté vozidlo žalobce pozorovali. Tuto soud považuje za zcela dostatečnou k tomu, aby svědci dokázali spolehlivě rozpoznat druh činnosti, kterou žalobce ve vozidle vykonával. Je pak rovněž zcela logické, pokud svědek K. uváděl v porovnání se svědkem P. dobu kratší, neboť se současně musel věnovat řízení vozidla. Výpovědi jednoznačně potvrzují, že žalobce při jízdě držel právě mobilní telefon, a nikoliv jiné zařízení svým tvarem a rozměry s mobilním telefonem srovnatelné (např. žalobcem uváděný IQOS). Svědek K. výslovně uvedl, že spatřil, jak žalobce drží mobilní telefon světlé barvy. Svědek P. navíc zpozoroval patrný displej mobilního telefonu. Skutečnost, že svědci nebyli schopni mobilní telefon detailněji identifikovat (např. uvedením konkrétní značky či modelu), nepovažuje soud s ohledem na koherenci a konzistentnost poskytnutých výpovědí, jakož i na okolnosti posuzované věci, za podstatnou. Konečně jsou svědci zcela zajedno i v tom, jakým způsobem žalobce telefon držel, resp. užíval. Z obou výpovědí identicky plyne, že žalobce držel telefon v pravé ruce, konkrétně v pozici u volantu. To navíc plně koresponduje jak s oznámením o přestupku, tak s úředním záznamem.

34. Jelikož z obsahu svědeckých výpovědí ani z okolností řešené věci nejsou patrné žádné indicie zavádějící pochybnostem o věrohodnosti či nestrannosti vyslechnutých svědků, lze výpovědi policistů považovat za dostatečně spolehlivé vodítko k řádnému zjištění skutkového stavu.
35. Pokud žalobce v žalobě argumentoval tím, že se jednotlivé svědecké výpovědi liší stran průběhu silniční kontroly žalobce, pak krajský soud konstatuje, že tyto okolnosti již nejsou z hlediska naplnění znaků skutkové podstaty dle § 125c odst. 1 písm. f) bod 1 zákona o silničním provozu, rozhodné. Z dikce citovaného ustanovení jasně plyne, že se fyzická osoba dopustí přestupku již tím, že při řízení vozidla v provozu na pozemních komunikacích drží v ruce nebo jiným způsobem mobilní zařízení. Jinými slovy, k naplnění objektivní stránky přestupku postačí již samotné držení mobilního telefonu za jízdy učiněné v provozu na pozemních komunikacích; z tohoto ohledu není relevantní, k jakým skutečnostem došlo po zastavení vozidla. Z hlediska držení mobilního telefonu za jízdy přitom vypovídali oba zasahující policisté zcela totožně a konzistentně a jejich výpovědi poskytují úplný a komplexní obraz přestupkového jednání; na základě svědeckých výpovědí lze učinit spolehlivý úsudek o spáchání přestupku.
36. Navíc, pokud si byli policisté zcela jistí tím, že žalobce při řízení vozidla držel v ruce mobilní telefon, nemohlo by následné (byť i úspěšné) prohledání vozidla žalobce na jejich dosavadních zjištěních nic změnit. Nejde totiž o důkaz, který by byl způsobilý jednoznačně vyloučit, že žalobce za jízdy držel mobilní telefon. Lze si např. snadno představit situaci, kdy řidič poté, co za jízdy používal mobilní telefon, tento před zastavením policisty odhodil mimo svůj dosah (např. právě na zadní sedadla vozidla či na

podlahu za předními sedadly) či situaci, kdy řidič drží u sebe více mobilních telefonů. Z tohoto pohledu je proto zapotřebí svědectví policistů, kteří viděli, jak žalobce za jízdy drží a používá mobilní telefon, považovat za dostatečný důkaz o spáchání přestupku.

37. Konečně krajský soud posoudil námitku žalobce, dle které měl žalovaný nezákonně odmítnout provedení důkazu rekonstrukcí a vyšetřovacím pokusem.
38. Krajský soud vyhodnotil žalobcem namítané skutečnosti, přičemž dospěl k závěru, že žalovaný nijak nepochybil, pokud důkaz rekonstrukcí a vyšetřovacím pokusem neprovedl. K takovému postupu totiž nebyl dán zákonný důvod. Soud se ztotožnil s žalovaným, že skutkový stav byl zjištěn dostatečně a v míře nezavdávající důvodné pochybnosti. Pokud žalobce namítal, že policisté nemohli do jeho vozidla z důvodu rozdílných výšek vozidel (žalobcovo vozidlo mělo být oproti vozidlu policistů o poznání vyšší) vůbec vidět, pak lze toto jeho tvrzení spolehlivě vyvrátit již obsahem správního spisu. Klíčové jsou v tomto směru zejména výpovědi policistů. Ti totiž průběh události při zpozorování přestupku popsali dostatečně podrobně a přesvědčivě. Oba policisté se jednoznačně shodli na tom, že měli do žalobcova vozidla při souběžné jízdě patřičný vhled a spatřili, jak žalobce telefon drží a používá. Přitom dokázali shodně upřesnit jak ruku, v níž žalobce telefon držel (pravá), tak konkrétní způsob užívání telefonu (žalobce neměl telefon přiložený u ucha, nýbrž jej držel v pozici u volantu). Veškeré tyto okolnosti podle krajského soudu jednoznačně svědčí o tom, že policisté do vozidla žalobce měli dostatečný výhled. Nadto krajský soud připomíná, že v okamžiku spáchání přestupku panovalo na dálnici bezproblémové počasí (absence deště, slunečno, dobrá viditelnost) a policistům ve výhledu ze služebního vozidla nic nebránilo.
39. Krajský soud tedy uzavírá, že nezjistil v napadeném rozhodnutí žádné vady, které by měly vliv na jeho přezkoumatelnost a zákonnost. Napadené rozhodnutí vychází ze spolehlivě zjištěného skutkového stavu, přičemž svědecké výpovědi zasahujících policistů se v popisu rozhodné části skutkového děje nijak neliší. Žalovaný rovněž nepochybil a nezkrátil žalobce na jeho právech, pokud neprovedl jím navrhované důkazy, neboť pro tento postup nebyly dány zákonné předpoklady.

VII. Závěr a náklady řízení

40. Ze shora uvedených důvodů neshledal krajský soud žalobu důvodnou, a proto ji zamítl, jak je uvedeno ve výroku I. tohoto rozsudku.
41. O náhradě nákladů řízení bylo rozhodnuto ve smyslu § 60 s. ř. s., podle kterého nestanoví-li tento zákon jinak, má účastník, který měl na věci plný úspěch, právo na náhradu nákladů řízení před soudem, které důvodně vynaložil proti účastníkovi, který ve věci úspěch neměl. V dané věci nebyl žalobce úspěšný, a proto nemá právo na náhradu nákladů řízení (výrok II.). Jelikož žalovanému v souvislosti s tímto řízením žádné náklady nad rámec jeho běžné úřední činnosti nevznikly, respektive ani úhradu nákladů řízení nepožadoval, soud rozhodl tak, že mu náhradu nákladů řízení nepřiznal (výrok III.).

Poučení:

Proti tomuto rozsudku lze podat kasační stížnost ve lhůtě dvou týdnů ode dne jeho doručení k Nejvyššímu správnímu soudu. Kasační stížnost se podává ve dvojím vyhotovení u Nejvyššího správního soudu. V řízení o kasační stížnosti musí být stěžovatel zastoupen

advokátem; to neplatí, má-li stěžovatel, jeho zaměstnanec nebo člen, který za něj jedná nebo jej zastupuje, vysokoškolské právnické vzdělání, které je podle zvláštních zákonů vyžadováno pro výkon advokacie.

V Brně dne 11. prosince 2023

JUDr. Lukáš Hlouch, Ph.D., v.r.
samosoudce